

„No, chce mi knjez snadź swój khorakter pře-
 dać? Aron gaptaci jón derje. Wosebice w něči-
 šim času so njele za niini praša, dokelž su
 bórxny wólby. --- No, předa knjez? Aron gaptaci
 njeomerny pjenjez.“

Tri sulych stowach wučahny žid jedyn slěbor-
 cik z mošnje a dježeše jón wysoko. Khwilku kla-
 daše žwuj ze ža docu na blyščaty pjenjez, po-
 tom so wotwobročiwši praješe: „No, nihdy jón
 njeprědam.“

Žid traseše z htowu: „Ei, ei, nic? Bóh wě,
 rjany kharakter! Ja dam dwójcy tak njele! Hiš-
 će nic? Tri kroč tak njele - čisty khorakter! No,
 hišče přecy nic? Knjez budže milionar. - budže
 w krasnych palastach bydlić, na lěpše wino
 pić, w najjeušich zahrodach přebywać...“
 Žwuj hladaše khwilku do powětra, jako by
 sam krasny ideal wuhladał, potom gjeđe